

Šis dokumentas buvo pridėtas prie Šrīlos Prabhupādos laiško Madhudvī a dāsai, 1972 06 06.

Niekada nebuvo tokio momento, kai mes buvome atskirti nuo Kṛṣṇos. Kai žmogus miega, jis pamiršta save. Sapne jis sukuria save įvairiais pavidalais: 'Dabar aš esu karalius ir diskutuoju apie tai'. Šis savęs kūrimas iš esmės reiškia du dalykus: regintįjį ir dalyką arba regimąjį. Bet, kai tik sapnas baigiasi, „regimasis“ išnyksta. Bet regintysis lieka. Dabar jis yra savo pirminėje padėtyje.

Mūsų atsiskyrimas nuo Kṛṣṇos yra panašus. Mes sapnuojame šį kūną ir daugelį ryšių su kitais daiktais. Pirmiausia atsiranda prisirišimas, noras mėgautis jusliniais malonumais. Net ir būnant su Kṛṣṇa yra troškimas tenkinti jusles. Yra glūdinti tendencija pamiršti Kṛṣṇą ir susikurti nepriklausomo pasitenkinimo atmosferą. Kaip paplūdimio pakraštyje - kartais vanduo užlieja krantą, o kartais smėlis būna sausas, vanduo pakyla ir nuslūgsta. Mūsų padėtis panaši, kartais mes padengti, o kartais laisvi, kaip per potvynį ar atoslūgį. Kai tik mes užsimirštame, tuoj pat prisistato iliuzija. Panašiai, kai mes užmiegame, iš karto prisistato sapnai.

Todėl mes negalime sakyti, kad mes esame ne su Kṛṣṇa. Kai tik mes bandome tapti Viešpačiu, tučtuojau māyā mus uždengia. Anksčiau mes buvome su Kṛṣṇa Jo liloje arba žaidimuose. Bet māyā gali būti mus uždengusi labai labai labai ilgą laiką, todėl daugybė kūrinijų atsirado ir išnyko. Dėl tokios ilgos laiko trukmės kartais sakoma, kad mes esame amžinai sąlygoti. Bet šis ilgas laiko tarpas tampa labai nereikšmingas, kai žmogus iš tiesų susiduria su Kṛṣṇos sąmone. Kaip sapnuodami mes galime galvoti ilgą laiką, bet kai tik pabundame, pažiūrime į laikrodį ir pamatome, kad praėjo tik akimirka. Kaip ir Kṛṣṇos draugai, visus metus jie miegojo, Brahmos užmigdyti, tačiau, kai jie pabudo ir Kṛṣṇa stojo priešais juos, jie manė, kad prabėgo tik akimirka.

Taigi ši miego būseną vadinama gyvenimu neišsivadavus, o tai visiškai panašu į sapną. Nors materialiu skaičiavimu tai trunka labai labai ilgai, kai tik mes ateiname į Kṛṣṇos sąmonę, šis laikotarpis atrodo kaip sekundė. Pavyzdžiui, Jaya ir Vijaya. Jie turėjo savo lila su Kṛṣṇa, bet jiems teko nusileisti žemyn dėl mažyčių klaidelių. Po to, kai demonų kūnuose juos nužudė tris kartus, jiems buvo suteikta mukti, įsiliejimas į brahmasayują. Ši brahmasayujya mukti nėra pastovi. Kiekviena gyva būtybė nori malonumo, tačiau brahmasayujya reiškia minus malonumas. Ten yra tik amžina egzistencija. Taigi, kai jie neranda ten transcendentinės palaimos, jie puola žemyn ir daro kompromisus su materialia palaima. Kaip Vivekananda, kuris įkūrė tiek daug mokyklų ir ligoninių. Taigi net Viešpats Brahmā vis dėlto yra materialus ir nori

viešpatauti visur. Jis gali nusileisti žemyn ir tapti mikrobu, bet po to jis gali pakilti iki Kūrėjo sąmonės ir grįžti atgal namo, atgal pas Dievą. Tokia yra padėtis.

Taigi kai aš sakau „Taip, yra amžina lila su Kūrėju“, tai reiškia – remiantis Jaya-Vijaya. Kol žmogus neišsiugdo visišką atsidavimo tarnystės Kūrėjui, jis gali pasiekti tik brahmasayują, bet ir vėl puls žemyn. Tačiau, po milijonų ir milijonų metų, praleistų nuošaly nuo Viešpaties lilos, kai jis ateina į Kūrėjo sąmonę, šis visas laiko tarpas tampa nereikšmingas, tarsi sapnas. Kadangi jis puola iš brahmasayujos, jis galvoja, kad tai gali būti jo šaltinis, bet jis neatsimena, kad netgi dar prieš tai jis buvo su Kūrėju. Taigi, išvada yra ta, kad nesvarbu, kokia būtų mūsų praeitis, turime ateiti į Kūrėjo sąmonę ir tuoj pat prisijungti prie Kūrėjo. Kaip ir sergančiam žmogui būtų tik tuščias laiko gaišinimas bandyti išsiaiškinti kaip jis susirgo, geriau laiką leisti gydant ligą.

Medžio viršūnėje auga puikus tala vaisius. Varna atsitūpė ir vaisius nukrito žemyn. Keli panditai – dideli dideli išsilavinę mokslininkai – pamatė tai ir pradėjo aptarinėti: Vaisius nukrito todėl, kad varna pajudino šaką. Ne, vaisius nukrito tuo pat metu, kai varna nutūpė, ir jis išgąsdino varną, todėl ji nuskrido šalin. Ne, vaisius buvo prinokęs ir nutupiančios varnos svoris nutraukė jį nuo šakos. Ir taip toliau ir taip toliau. Kokia nauda iš tokių diskusijų? Taigi, ar jūs buvote brahmasayujoje, ar su Kūrėju, Jo liloje, šiuo momentu jūs nesate nei ten, nei ten, todėl geriausia politika yra išsiugdyti savo Kūrėjo sąmonę ir grįžti ten, negalvojant, apie tai, kas yra jūsų šaltinis.

Brahmasayują ir Kūrėją lila – abu yra įmanomi, bet kai jūs nusileidžiate žemyn iš brahmasayujos, ar kai jūs nusileidžiate iš Kūrėjo lilos, tai lieka jums paslaptis. Bet dabartiniu metu mes esame Māyos gnaižtuose, todėl dabar mūsų vienintelė viltis yra suvokti Kūrėją ir grįžti atgal namo, atgal pas Dievą. Tikroji padėtis yra būti Kūrėjo tarnu, o Kūrėjo tarnas reiškia Kūrėjo lila. Tiesiogiai ar netiesiogiai mes visuomet tarnaujame Kūrėjui. Net ir sapnuodami. Kaip ir dienos metu mes negalime pasitraukti iš saulėkaitos, kaip gi įmanoma pasitraukti iš Kūrėjo lilos? Debesys gali būti danguje, viskas gali papilkėti, pritemti, bet dienos metu saulės šviesa vis tiek yra visur. Kadangi aš esu Kūrėjo dalelytė, aš visuomet su Juo sujungtas. Mano pirštas, net jei ir serga, lieka mano kūno dalis. Todėl mes bandome jį gydyti, nes jis yra mūsų dalelytė. Taigi, kai mes jį pamirštame, Kūrėjas ateina Pats arba atsiunčia savo atstovą.

Pabudęs ar miegodamas, aš esu tas pats žmogus. Kai tik aš pabundu, matau save, matau Kūrėją. Ir priežastis ir pasekmė yra Kūrėjas. Kaip medvilnė tampa siūlais, o siūlai tampa audiniu,

vis dėlto pirminė priežastis yra medvilnė. Todėl viskas galutine prasme yra Kėėė a. Kai mes negalime susiliesti su Kėėė a asmeniškai, mes susiliečiame su Jo energijomis. Taigi nėra jokių šansų būti už Kėėė a lilos. Bet mes matome skirtumus skirtingomis sąlygomis. Ir tvenkinyje, ir veidrodyje atspindžiu tas pats aš, bet atspindžiai yra skirtingi. Vienas - virpantis, netvirtas, o kitas - aiškus ir nejudantis. Nebūdami Kėėė os sąmonėje mes negalime teisingai matyti savo tikrosios padėties, todėl išsilavinę žmonės mato visas gyvas būtybes kaip tokias pat Kėėė os dalelytes. Materiali egzistencija yra impersonali, nes mano tikroji asmenybė yra padengta. Bet mes turime pagalvoti apie tai, kad dabar aš padengtas šiuo purvu, aš esu ligotas; ir mes turime pagalvoti, kad man reikia užsiimti tuo, kas padėtų man nusivalyti, o ne stebėtis, kaip aš pakliuvau į tokią bėdą. Dabar, kai vaisius yra čia, paimkite jį ir mėgaukitės, tai jūsų pirmutinis reikalas. Dievas nesuvaržytas priežastimis. Jis gali keisti. Jis yra visų Priežasčių Priežastis. Negaiškite savo laiko šiai „Kaka taliija nyayai“, varnos ir tala vaisiaus logikai.